

Această publicație a apărut cu sprijinul
Consiliului Județean Maramureș

Gazeta

de

NR. 37, aprilie 2014

RELIGIE ȘI SPIRITUALITATE ORTODOXĂ

Un proiect al Asociației Tinerilor Ortodocși ai Protopopiatului Baia Mare în parteneriat cu GAZETA de Maramureș

Se distribuie gratuit împreună cu

DE MARAMUREȘ
Gazeta

Un loial și statornic ucenic a devenit un puternic, harnic și plin de înțelegere păstor

† ANDREI
Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului și Mitropolitul Clujului,
Maramureșului și Sălajului

„Tandemul spiritual Justinian – Justin, avva înțelept și ucenicul viguros care preia steagul, ne-a fascinat pe toți și-l admirăm. Vatra duhovnicească creată de Justinian la Rohia o preia din mers Justin și-i sporește patrimoniul edilitar și spiritual”.

† ANDREI
Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și
Clujului și Mitropolitul Clujului,
Maramureșului și Sălajului

Pe Preasfințitul Justin Hodea îl știu de multă vreme. De pe când era frate începător la Mănăstirea Rohia. Avea pe atunci 14 ani, dar făptura lui ageră, cu bunăcuviință și ascultare, însă și cu personalitate, promitea mult.

A fost un ucenic de nădejde al Părintelui Serafim Man, dar, mai ales, al Înaltpreasfințitului Justinian Chira. În Mănăstirea Rohia, care pentru noi, maramureșenii, pe lângă importanța ei spirituală, are și o importanță emoțional-sentimentală, s-a format până la măsura „bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos” (Efeseni 4,13).

Și a avut și în jurul lui se forma. Căci, pe lângă părintele duhovnicesc de mare prestanță, pe care l-a slujit și-l slujește cu credincioșie – Arhiepiscopul Justinian – i-a avut acolo și pe Părintele Serafim Man și pe Părintele Nicolae Steinhardt. După ce a ucenicit pe lângă acești oameni de talie duhovnicească deosebită, a devenit el însuși maestru spiritual, formator de conștiințe, părinte duhovnicesc sau, în graiul părinților, „avvă”. Pentru că, dacă în anul 1985 a fost tuns în monahism, avându-l naș de călugărie pe IPS Justinian, din anul 1988 devine stareț al Mănăstirii Rohia, având grijă ca, pe lângă administrarea cu destoinicie a lavrei, să-i formeze pe noii ucenici ce doreau viață călugărească.

Pe lângă această inițiere duhovnicească de importanță unică pentru un călugăr și pe lângă călirea la care l-a supus viața de mănăstire cu rigurile și încercările ei, n-a fost lipsit nici de pregătirea academică. Seminarul Teologic, început la Craiova și terminat la Cluj, s-a continuat cu studiile superioare la Sibiu. Iar încununarea lor s-a făcut cu doctoratul luat la Facultatea de Teologie din Cluj.

Îmi aduc aminte cu nostalgie că, pe când era seminarist la Cluj, iar eu preot la Turda, mi-a făcut o vizită, a cântat la strună, și, în mod deosebit, s-a remarcat ca un tânăr cu bună formare duhovnicească și cu prestanță. Cu toată deschiderea înspre lume, avea seriozitatea ucenicului format în buna tradiție monahală.

Mai apoi l-am întâlnit mereu la Rohia, în vizite oficiale sau particulare, mai întâi ca preot, iar apoi ca episcop. Praznicele de la Mănăstirea Rohia aveau grandoaia lor, iar când plecai acasă o fărâma din suflet îți rămâne acolo. De fapt, Mănăstirea Rohia era mănăstirea adolescenței și tinereții mele. Mergeam acolo să-mi încarc bateriile sufletului și să-l ascult pe harismaticul Vlădică Justinian. Ba, într-un rând, l-am însoțit în calitate de vicar administrativ și pe Episcopul Emilian Birdaș. Au rămas de atunci poze de grup în care, pe lângă IPS Justinian și PS Emilian, erau prezenți și ieromonahii Justin și Serafim, precum și monahul Nicolae Steindhart.

În 1993, la propunerea PS Justinian, ieromonahul Justin era ridicat la rangul de arhimandrit. În luna martie 1994, la propunerea aceluiași ierarh, Sfântul Sinod îl alege arhiereu vicar, iar pe 17 aprilie este hirotonit episcop într-o atmosferă de profundă și solemnă duhovnicie la Mănăstirea Rohia. Au făcut parte din soborul de ierarhi hirotonisitori IPS Mitropolit Antonie Plămădeală al Sibiului, IPS Arhiepiscop Bartolomeu al Clujului, PS Episcop Justinian al Maramureșului și Sătmarului și eu.

În cronică bisericească a revistei „Credința străbună”, de pe luna iunie 1994, la pagina 5, Părintele Petru Pleșa consemna: Ziua de 17 aprilie a prilejuit PS Andrei participarea la hirotonia Cuviosului Arhim. Justin Hodea, fost stareț al mănăstirii „Sf. Ana” din Rohia, întru arhiereu vicar la Episcopia Maramureșului și Sătmarului, moment de înaltă trăire duhovnicească pentru toți cei prezenți. Înaltă trăire duhovnicească atunci, și roade de-a lungul timpului care greu se pot contabiliza. Mai ales cele spirituale. Dintre cele edilitare lucrările de la Mănăstirea Rohia, cu minunata și zvelta biserică, dar mai ales Catedrala de la Baia Mare, merită menționate ca realizări ale PS Justin.

Demisolul monumentalei catedrale s-a sfințit în prezența Sanctității Sale Petru al VII-lea, Patriarhul Alexandriei, și a Patriarhului Teoctist al Bisericii Ortodoxe Române, care-l avea pe cel dintâi ca oaspete, în septembrie 2013. Tot atunci a fost proclamată festiv canonizarea Sfântului Iosif Mărturisitorul.

Mai putem aminti organizarea, cu prezența Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, sfințirii bisericii Mănăstirii Bărsana și a catedralei din Negrești. În câteva rânduri și eu l-am însoțit cu mult drag, fie la Baia Mare sau la Rozavlea, sau la Seini, sau în altă parte. Presfințitul Justin însă i-a fost de un real sprijin Înaltpreasfințitului Justinian. Nu numai că i-a dublat misiunea, dar când puterile fizice i s-au împuținat, i-a preluat sarcina multor activități care

cer deplasare și prezență pe baricadele duhovnicești.

Tandemul spiritual Justinian – Justin, avva înțelept și ucenicul viguros care preia steagul, ne-a fascinat pe toți și-l admirăm. Vatra duhovnicească creată de Justinian la Rohia o preia din mers Justin și-i sporește patrimoniul edilitar și spiritual.

Și încă un lucru care nu trebuie uitat: implicarea în mișcarea de tineret. A demarat la Baia Mare o acțiune cu răsunet: „Asociația Tinerilor Creștini Ortodocși”. Organizată întâi în Episcopia Maramureșului și Sătmarului, a fost preluată apoi de toată Mitropolia. Iar prima activitate cu impact a fost „Festivalul tinerilor”, care a adunat peste 2 000 de participanți la Baia Mare. Intenția este ca anul acesta să se adune 3.000.

La toate acestea adaug un lucru cu aspect subiectiv: satul Orța de Sus, în care m-am născut, face parte din Eparhia Maramureșului și Sătmarului. Sunt foarte legat de sat, particip la multe manifestări de acolo, iar Preasfințitul Justin îmi este gazdă chiriarhală, chiar dacă fizic nu poate fi întotdeauna prezent.

Am evocat doar parte din motivele pentru care acum, când se împlinesc douăzeci de ani de la hirotonia întru arhiereu a Preasfințitului Justin, dăm slavă lui Dumnezeu că în ținuturile Maramureșului și Sătmarului avem un Vlădică după inima lui Hristos. Râvna și implicarea lui ne asigură că aici mulți ani misiunea Bisericii e pe mâini bune.

Întru mulți ani, Preasfinția Voastră!

Omagiu Prea Sfinției Sale IUSTIN SIGHETEANUL

Ziua aceasta este o zi binecuvântată de Dumnezeu și nu poate fi înțeleasă de nimeni decât numai de cel ce trăiește această zi, ziua unor sfinte împliniri.

De aceea, ziua de 17 aprilie, este zi de mare praznic și bucurie duhovnicească pentru noi deoarece Preasfințitul Iustin împlinește 20 de ani de la primirea darului arhieriei. Preasfințitul Iustin a fost alături de noi din tinerețe și cu ajutorul lui Dumnezeu am urcat împreună pe drumul deosebit de important de punere a temeliei acestui spațiu, Episcopia Maramureșului și Sătmarului.

Realizările ce s-au făcut în acești douăzeci de ani împreună cu Preasfințitul Iustin sunt multe, frumoase și importante.

Noi cu ajutorul lui Dumnezeu am construit un spațiu sacru de care avea nevoie țara noastră, Biserica noastră, poporul român. Un spațiu admirat în toată lumea, care caută și dorește să găsească pe acest glob un loc unde se găsească urme de viață binecuvântată de Dumnezeu, în care divinitatea este prezentă în sufletul oamenilor, în viața și casa oamenilor.

Eparhia Maramureșului și Sătmarului are în centru un scaun episcopal, asemenea unui centru voievodal și aceasta este așezat la Baia Mare, care dintr-o localitate situată la marginea țării s-a transformat prin înființarea Eparhiei Maramureșului și Sătmarului într-un mare centru spiritual. În trecut existau două-trei altare, iar acum orașul e înzestrat cu un mare număr de sfinte altare ortodoxe românești, în fruntea cărora se înalță acum frumoasa și monumentală Catedrală Ortodoxă, care pentru toți locuitorii acestui oraș este și va fi o mândrie și o binecuvântare, pentru multe secole.

În tot Maramureșul și Sătmarul, zeci de altare cu preoți vrednici sunt acum o mărturie vie a vieții creștine, din timpurile noastre în care preoții și slujitorii lui Dumnezeu au stat de veghe.

La aceste realizări a contribuit în mod deosebit Preasfințitul Iustin Sigheteanul, pentru care acum noi, cler și popor, îi aducem cele mai alese mulțumiri și cuvinte de recunoștință pentru toate jertfele știute sau neștiute pe care le-a făcut pentru Biserica străbună, pentru eparhia noastră, pentru poporul român din Maramureș și Sătmar.

† JUSTINIAN
ARHIEPISCOPUL MARAMUREȘULUI ȘI SĂTMARULUI

Zamfir Ciceu
Președintele Consiliului Județean
Maramureș

*Prea Sfinția Sa Iustin Sigheteanul
Două decenii de dăruire
duhovnicească întru sporirea
credinței și spiritualității
maramureșene*

În 17 aprilie 1994, în ziua de Izvorul Tămăduirii, alături de miile de oameni adunați la Mănăstirea „Sfânta Ana” din Rohia, am avut privilegiul să asist la hirotonia întru arhieru a tânărului stareț al mănăstirii, săvârșită de I.P.S. Dr. Antonie Plămădeală, I.P.S. Bartolomeu al Clujului și Iustinian al Maramureșului și Sătmarului. Un moment copleșitor, încărcat de profundă emoție și bucurie.

Atunci, cu exact 20 de ani în urmă, Prea Sfinția Sa Iustin Sigheteanul pornea spre urcușul greu și nobil al arhieratului, având cu sine iubirea de Dumnezeu, modelul unor excepționali mentori întru credință și dorința de a-și păstori poporul spre biserică și spre dreaptă învățătură.

Cei 20 de ani de arhierat, au însemnat pentru Prea Sfinția Sa Iustin Sigheteanul două decenii de dăruire duhovnicească întru sporirea credinței și spiritualității maramureșene.

Vorbind despre Prea Sfinția Sa Iustin Sigheteanul, vorbești implicit despre cea catedrală a moralei și credinței, construită și desăvârșită pas cu pas în sufletul său, prin învățătură și rugăciune. Dar, implicit, vorbești și despre Catedrala Episcopală „Sfânta Treime” din Baia Mare – așezământ sacru al credinței și spiritualității ortodoxe – de a cărei construcție se leagă numele și efortul Prea Sfinției Sale Iustin Sigheteanul.

Copleșitor prin personalitate și cultură, destoinic în a-i învăța pe alții, energic și plin de har, Prea Sfinția Sa Iustin Sigheteanul demonstrează zi de zi că morala creștină, valoarea, credința, nu sunt doar percepte teoretice, ci reprezintă un mod de viață, o misiune, un munte de urcat. Reprezintă o viață trăită în curățenie, simplitate și rugăciune, în respect față de oameni și în iubire pentru Dumnezeu.

Gabriel Valer Zetea,
Vicepreședinte al Consiliului
Județean Maramureș

Episcopia Maramureșului și Sătmarului vine din istorie în contemporaneitate cu cununa martiriului pe frunte. La puțin peste două decenii de la înființare, eparhia a reușit să exprime cu forță năzuința dintotdeauna a românilor din această parte de țară: demnitatea ortodoxă și faptul că, deși au rămas fără voievozi în istorie, s-au comportat voievodal peste veacuri.

Biserica noastră a încercat întotdeauna să se comporte ca o mamă. Nu a fost niciodată dominantă sau asupritoare. A fost împăciuitoare și iertătoare, chiar dacă a primit, în decursul istoriei, multe răni și a fost mahnită și îndurerată. Întotdeauna s-a comportat în mod fratern cu celelalte culte. Rădăcinile Episcopiei Ortodoxe a Maramureșului și Sătmarului coboară în istorie pe parcursul a șase secole.

Eparhia Maramureșului a fost o episcopie martirică și misionară. Mereu a fost suprimată și mereu a reinviat. Înființarea oficială a Episcopiei Maramureșului a avut loc în 1937, prin decret regal semnat de regele Carol al II-lea și prin hotărârea Consiliului de Miniștri. Atunci s-a oferit ca reședință Palatul Culturii din Sighetu Marmației și a fost înzestrată episcopia cu mai multe clădiri și cu 300 de ha de pădure la Vadu Izei. Episcopia noastră a fost reactivată de către Sfântul Sinod în 1990, la cererea preoțimii și credincioșilor din Maramureș și Sătmar, iar Înalț Preasfințitul Justinian a fost ales Episcop al noii eparhii.

Preasfințitul Părinte Justin Sigheteanul aniversează 20 ani de la întronizarea ca Arhieru-vicar al Episcopiei Maramureșului și Sătmarului. Cu acest prilej, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a transmis un mesaj de felicitare.

*La mulți ani Preasfințitului
Părinte Justin Sigheteanul, la
aniversarea a 20 de ani de la
întronizarea ca Arhieru-vicar
al Episcopiei Maramureșului
și Sătmarului!*

Preasfinția Sa s-a născut la 23 iunie 1961 în comuna Rozavlea, județul Maramureș, din părinți creștini ortodocși, Ștefan și Maria Hodea, fiind cel de-al patrulea copil al familiei care mai avea un băiat – Grigore și două fete: Iliana și Irina, din botez primind numele de Ioan.

Când avea 14 ani a intrat ca frate de mănăstire la Mănăstirea „Sf. Ana” Rohia. În anul 1983, luna septembrie, a fost hirotont diacon pe seama Mănăstirii Rohia, iar în anul 1983 – iunie, a fost hirotontit preot pe seama aceleiași mănăstirii. În anul 1985 a fost tuns în monahism la aceeași mănăstire, avându-l naș de călugărie pe P.S. Justinian Maramureșanul, primind numele de Justin.

În anul 1990, P.S. Episcop Justinian i s-a acordat rangul de „Protosinghel”, iar în anul 1993, la propunerea P.S. Justinian, Sf. Sinod al B.O.R. i se aprobă ridicarea la rangul de arhimandrit. În luna martie 22, anul 1994, la propunerea P.S. Justinian, Sf. Sinod al B.O.R. aprobă alegerea în postul de arhieru vicar al Episcopiei Ortodoxe Române a Maramureșului și Sătmarului cu titlul de „Sigheteanul”, iar în 17 aprilie 1994, are loc la Mănăstirea „Sf. Ana” Rohia hirotonia întru arhieru săvârșită de către I.P.S. Dr. Antonie Plămădeală, I.P.S. Bartolomeu al Clujului și P.S. Justinian al Maramureșului și Sătmarului. De atunci și până în prezent slujește Biserica Ortodoxă Română în această chemare alături de P.S. Justinian.

Cu ocazia împlinirii a 20 de ani de slujire arhierescă, în semn de prețuire și dragoste, alături de tradiționala urare de „La mulți ani!”, doresc să transmit gândurile mele cele mai sincere și mai bune Preasfințitului Părinte Justin Sigheteanul, la aniversarea a 20 ani de la întronizarea ca Arhieru-vicar al Episcopiei Maramureșului și Sătmarului.

Ovidiu Nemeș,
primarul municipiului
Sighetu Marmației

*„PS Justin este un păstor bun,
un mijlocitor neobosit în fața
lui Dumnezeu”*

Maramureșul este țara dacilor liberi și a voievozilor întemeietori de țară, țara bisericilor de lemn și, mai ales, este un pământ binecuvântat de Dumnezeu prin oameni credincioși, ospitalieri, drepti și curajoși. Aceasta este moștenirea noastră de suflet, sfântă, iar PS Justin Hodea Sigheteanul reprezintă tocmai esența spiritualității și identității acestor locuri din care provine și pe care le păstorește cu atât de multă dragoste și înțelepciune. Arhiepiscopul vicar al Maramureșului și Sătmarului este, asemeni sighetenilor și maramureșenilor de ispravă, un om al lui Dumnezeu, dedicat Lui și dedicat oamenilor.

De aceea, cred că nu întâmplător Preasfinția Sa poartă numele de „Sigheteanul”, motiv de mândrie și deosebită onoare pentru noi, sighetenii.

Bazându-mă pe cuvântul Sfintei Scripturi, care spune că stăpânirile sunt rânduite de Dumnezeu, în calitate de primar al municipiului Sighetu Marmației am pledat întotdeauna pentru o relație de colaborare, de apropiere, de conlucrare cu Biserica, pentru misiunea noastră comună, aceea de a face bine și am avut întotdeauna un partener serios și deschis în persoana Preasfințitului Justin, acesta fiind și unul dintre motivele pentru care a primit titlul de cetățean de onoare a municipiului Sighetu Marmației.

Pentru noi, sighetenii, PS Justin este un păstor bun, un mijlocitor neobosit în fața lui Dumnezeu și reprezintă certitudinea că Biserica și viața spirituală a Maramureșului este și va fi pe Calea cea bună și dreaptă.

Întru mulți ani, Preasfinția voastră!

*„Ați dat strălucire și prestigiu
tronului de Arhiepiscop vicar
al Episcopiei Ortodoxe
a Maramureșului
și Sătmarului”*

Emil Marinescu,
vicepreședinte Consiliul Județean
Maramureș

Pășind, în urmă cu 20 de ani, pe urmele vrednicilor înaintași, Preasfinția Voastră, prin multă jertfelnicie, pricepere și înțelepciune, ați dat strălucire și prestigiu tronului de Arhiepiscop vicar al Episcopiei Ortodoxe a Maramureșului și Sătmarului. Pentru toate ostenele făcute cu bucurie spre slava lui Dumnezeu și mai binele maramureșenilor, primiți recunoașterea, aprecierea și mulțumirile noastre.

Acest ceas aniversar este un moment de bilanț al darurilor, trudeilor și împlinirilor pe care Domnul

Dumnezeu le-a revărsat asupra Eparhiei noastre. Catedrala episcopală, mănăstirile, parohiile, așezămintele sociale și culturale, școlile, slujirea Domnului și a oamenilor, cu timp și fără timp, acestea sunt nestematele ce încununează activitatea dumneavoastră din aceste două decenii și care arată preaplinul harului revărsat de Dumnezeu asupra Maramureșului. Vă doresc multă sănătate, mulțumire sufletească și alte realizări multe și frumoase în lucrarea pe care o desfășurați!

Întru mulți și binecuvântați ani!

Ing. Anton Rohian
Prefectul județului Maramureș

La împlinirea a două decenii de la alegerea și hirotonia întru arhiepiscop al Preasfinției Voastre Iustin Sigheteanul, doresc să vă adresez un cuvânt de aleasă felicitare pentru acest moment aniversar frumos și binecuvântat din viața Preasfinției Voastre. Totodată, vă transmit prețuirea și dragostea tuturor maramureșenilor mărturisitori dintre care ați fost chemat.

Nașterea și viața Preasfinției Voastre au „oferit” lui Dumnezeu posibilitatea de a Vă chema acum douăzeci de ani, pe 17 aprilie 1994, la treapta arhieriei, moment ce a avut loc la Manastirea „Sf. Ana” Rohia, hirotonia întru arhiepiscop fiind săvârșită de către Î.P.S. Dr. Antonie Plămădeală, Î.P.S. Bartolomeu al Clujului și P.S. Justinian al Maramureșului și Sătmarului. De atunci și până în prezent, sluiți cu multă dăruire Biserica ortodoxă română, fiind un stâlp al credinței și culturii din aceste frumoase locuri de legendă ale Maramureșului.

Cei douăzeci de ani de înaltă slujire au însemnat revigorarea unor activități de mare importanță în cadrul Eparhiei Maramureșului și

Sătmarului, Preasfinția Voastră fiind implicat în activități social-filantropice, misionare, cultural-pastorale și administrative.

Celor care astăzi ne putem bucura de toate aceste împliniri, nu ne rămâne decât să-I aducem cuvenită mulțumire lui Dumnezeu pentru că V-a dăruit vouă maramureșenilor și să-L rugăm, pe mai departe, să Vă aibă în purtarea sa de grijă în această viață pământească, în drumul spre desăvârșirea Voastră și a noastră, a tuturor.

La acest popas aniversar, vă urez, Preasfinția Voastră Iustin Sigheteanul, să aveți parte de îndelungași și rodnici ani de arhierie, spre folosul Sfintei Biserici. Întru mulți și binecuvântați ani, Preasfințite Stăpâne!

*Două decenii de lumină
duhovnicească*

*Prea Sfințitul IUSTIN
- mărturisitor și slujitor
al credinței și Bisericii
dreptmăritoare*

Cătălin Cherecheș
Primarul Municipiului Baia Mare

„...Care va vrea să fie mare între voi, să fie slujitor al vostru. Și care va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă. Că și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-și dea sufletul răscumpărare pentru mulți”. Aceste cuvinte din Evanghelia după Marcu (10, 43-45) au zguduit trăirea celui Ales în acea memorabilă, istorică, zi de sfântă Duminică, 17 aprilie 1994. Au și trecut douăzeci de ani? S-au tors în caierul „clipii cea repede ce ni s-a dat”.

Întorcându-se nebănuit, ca și filele cărții, zilele s-au strecurat precum picătura, iar dragostea și credința și slujirea au rămas mai vii, mai neclătinate și neșterse, nici chiar de lacrimile care, uneori, vă înouăază privirea ageră.

Prea Sfinția Voastră, Părinte Episcop dr. Iustin Sigheteanul, sunteți primul episcop-vicar al Episcopiei Ortodoxe Române a Maramureșului și Sătmarului, după reînființarea acesteia în vremurile mai noi (1990). Două decenii de la întronizare marchează o perioadă încărcată de semnificații, un timp al reflecțiilor și al perspectivelor, al motivației și angajării în menținerea și continuarea misiunii arhierice. Timp în slujba lui Dumnezeu și a oamenilor, ca ierarh dedicat înaltei misiuni la care a fost chemat, priveghind la menținerea bunei rânduieli liturgice, teologice, canonice, administrative a Eparhiei noastre. Preocupările ecleziastice, culturale, edilitare vă arată a fi un ierarh cu viziune, dinamic, deschis provocărilor contemporane, o personalitate teologică de referință în societatea românească, un om dedicat slujirii altarelor și vieții social-filantropice, în aceeași măsură.

Într-o lume consumistă, mercantilă, convulsivă, secularizată, desacralizată, protestantizată și dezorientată, într-un context

marcat de majore transformări politico-economice și sociale, vocea distinctă și autorizată a Prea Sfinției Voastre, Părinte Episcop dr. Iustin Sigheteanul, vine în apărarea adevăratelor valori ale acelei Ortodoxii care se vrea asumată în duhul autentic al patristicii și trăirii filocalice. Sunteți - cu purtarea de grijă și împreună cu Înalt Prea Sfințitul Arhiepiscop Justinian, fiindu-i apropiat frate și colaborator - Apostolul care păstorește Nordul septentrional, întărindu-ne în cunoaștere alfabetul Ortodoxiei și fapta măntuitoare a dăruirii unul pentru altul.

Prin jertfa Prea Sfinției Voastre ați pus în pământul Cetății Băii Mari o Sfântă Cruce, care va ține de umbră fiecărui trecător apăsător de arșița grijilor și nevoiilor pământești, dar și o mărturie a Izvorului Vieții - o fântână care-l va alina pe oricare trecător însetat. Catedrala Episcopală „Sfânta Treime”, de pe bulevardul Unirii, zidită din temelie, împodobită și înzestrată cu o dărnice vrednică de un Arhiepiscop dăruit de Dumnezeu cu o inimă mare și cu bogăția curată a sufletului. Aveți grijă să se înalte falnic, strălucind în splendoare, măreață, împodobită ca o mireasă gata de nuntă și ridicându-se ca un semn al unirii în sfânta credință dreptmăritoare strămoșească și în dragostea păcii, ca o puternică dovadă a recunoștinței față de locul nașterii și ca un prinos al dragostei de fiu al acestor meleaguri de Domnul binecuvântate.

Urcat la înaltă slujire dintr-un sat cu oameni frumoși la suflet, pe chipul cărora se citește supușenia și dăruirea, purtând, ca Prea Sfinția Voastră, în tainița sufletului lor, amintirea vie și fapta reală, mărturia dragostei și plinătatea credinței. Vă sunt aproape (mă onorează și vă mulțumesc) și vă simt ca pe ierarhul iubitor de rugăciune,

arhiepiscop cu o profundă vocație, implicat în întreaga lucrare a Bisericii noastre, atent la „tot ce mișcă-n țara asta, răul, ramul”, de ordine și rânduială, de simbolică și ritual liturgic. Preocupat de rezolvarea problemelor, nu puține și nici facile, având în minte și în suflet rugăciunea „Doamne, trimite mâna Ta dintru înălțimea sfântului Tău lăcaș și mă întărește în slujirea ce-mi stă pusă înainte, ca, neosândit stând înaintea înfocoșătorului Tău altar, să săvârșesc Jertfa cea fără sânge” (din *Rânduiala pregătirii sfințitorilor slujitori*, care se face înainte de începerea *Sfintei Procomidii*). Scrierile și activitatea Prea Sfinției Voastre reflectă întru totul profunde preocupări teologice, literare, imnologice și liturgice, expresia unei teologii aplicate ca rezultat al experienței vieții dedicate lui Dumnezeu.

La sfârșitul mărturisirii acesteia de prețuire, voi întări convingerea că portretul episcopului nostru - PS dr. IUSTIN SIGHETEANUL, vorbitor despre acea stare de luciditate cu care Biserica trebuie să se integreze într-o societate modernă - se întregeste armonios în matricea unui spațiu românesc definit prin simbioza Biserică-Școală-Cultură-Comunitate. Și comuniune mărturisitoare în această comunitate. Vă adresez, în nume personal și al comunității băimărene, alese urări de sănătate și fericire, dimpreună cu doriri de ajutor sfânt de la Dumnezeu în tot ceea ce desfășurați spre slava Sa și binele Bisericii.

Hristos Domnul, Dăruitorul Cel sfânt al vieții și al tuturor binefacerilor, să Vă dăruiască în continuare aceeași râvnă plină de evlavie pentru Sfânta Taină a Arhieriei, multă putere și mult spor în slujirea Bisericii și a credincioșilor.

*Întru mulți și fericțiți ani,
Preasfinția Voastră!*

20 de ani de slujire arhierescă

Pr. Dr. Cristian Ștefan
– consilier cultural

Hristos a acceptat jertfa pentru noi pentru că, intrând El la Tatăl în stare de jertfă curată, să ne introducă și pe noi la Tatăl, adunați în Sine. Aceasta este esența slujirii arhieresti a Mântuitorului: adunarea tuturor oamenilor întru Sine și ridicarea lor la Tatăl în stare de jertfă curată. Urmarea acestei înălțări este, după cuvintele Părintelui Stăniloae, restabilirea comuniunii dintre Dumnezeu și om.

Prin chiar această slujire, Hristos se arată a fi Arhierul deplin, dar și omul deplin. Căci omul a fost creat să fie jertfă vie, adusă de el însuși lui Dumnezeu. Omul este preotul creației, având misiunea să ofere Creatorului; aceasta înseamnă că prezența omului în lume este prin însăși natura sa sacerdotală și slujitoare. Primind să se facă om, Fiul lui Dumnezeu a primit să se facă Arhierul suprem al nostru și jertfa supremă pentru noi: Arhierul ca Cel ce aduce jertfa, Arhierul suprem ca Cel ce aduce jertfa cu valoare veșnică, după cuvintele Sf. Apostol Pavel din Epistola către Evrei.

Slujirea arhierescă a Mântuitorului se continuă în timp, în Biserică, prin episcopi și preoți. Hristos, Fiul lui Dumnezeu Întrupat, se folosește de oameni în trup pentru a ne ține uniți cu Sine. Prin episcopi și preoți lucrează Hristos însuși, ca Arhierul unic, la unificarea văzută și nevăzută a oamenilor în Sine. Ceea ce înseamnă că episcopul și preotul sunt instrumentele prin care lucrează Hristos. Prin gura și mâna lor este Hristos. Care învață și binecuvântează. Ori, dacă Hristos Arhierul veșnic are misiunea de a-i aduce întru Sine pe toți oamenii ca jertfă curată lui Dumnezeu, Tatăl, episcopul și preotul trebuie să aibă conștiința de a fi unele vrednice ale acestei slujiri. Hristos este Arhierul veșnic pentru că mijlocește, în permanență, intrarea noastră în relația iubitoare cu Tatăl, primindu-ne în relația iubitoare a Sa cu Tatăl.

Dar intrarea aceasta a noastră la Tatăl este și un act al nostru, adică o jertfă a noastră, o predare a noastră Tatălui, din puterea predării lui Hristos. Dacă sensul viețuirii creștine este jertfa, cu atât mai mult sensul slujirii arhieresti și preoțești este dăruirea și jertfa. Omoforul pe care arhierul îl poartă pe umeri semnifică tocmai slujirea arhierescă a Mântuitorului, care a luat „frea noastră cea răătăcită” și, înălțându-se, a adus-o lui Dumnezeu Tatăl, cum spune rugăciunea la îmbrăcarea arhierului. Nu putem înțelege slujirea preoțească, în general, și slujirea arhierescă, în special, separată de jertfă: jertfa pentru oameni, pentru a-i conduce pe calea mântuirii. Dar jertfa înseamnă înțelegere, bunăvoință în orice împrejurare, lucrare cu timp și fără timp, renunțare și uitare de sine pentru semenul tău, pentru care Hristos te-a rânduit păstor. Jertfa celor ce păstoresc turma lui Hristos înseamnă dăruirea tuturor posibilităților și aptitudinilor cu care Dumnezeu i-a împodobit, pentru ca în orice chip să câștige un suflet pentru Dumnezeu.

După cum am văzut, jertfa este îndreptată spre comuniune. Ori semnul văzut al comuniunii este unitatea. Unitatea în Biserică se vede în însăși slujirea arhierescă. Episcopul este reprezentantul deplin al lui Hristos în Biserică. Sunt binecunoscute cuvintele Sf. Ignatie Teoforul, referitoare la slujirea episcopului: „unde se arată episcopul, acolo să fie mulțimea, precum unde este Iisus Hristos, acolo este și Biserică universală. Fără episcop nu este îngăduit nici a boteza, nici a savârși Euharistia; nimeni să nu facă ceva din cele ce aparțin Bisericii fără episcop; aceea să se socotească Euharistie sigură, care e savârșită de episcop sau de cel căruia îi permite el... E bine să se știe de Dumnezeu și de episcop.”

Tot Sf. Ignatie ne vorbește de rolul exact al episcopului în cadrul adunării euharistice

în Biserica primară: în mijlocul adunării „întregii Biserici” se găsea tronul „episcopului unic”, stând în „locul lui Dumnezeu” sau înțeles ca „image vie a lui Hristos”.

Înjurul tronului său erau așezați prezbiterii, alături stând diaconii ce îl ajutau la slujire, iar în față poporul lui Dumnezeu. Episcopul era singurul în măsură să ofere Euharistia în numele Bisericii, ridicând astfel până la tronul lui Dumnezeu „trupul întreg al lui Hristos”. Episcopul era cel prin mâinile căruia trebuia să treacă întreaga comunitate pentru a fi oferită lui Dumnezeu în Hristos.

Astfel că, prin însăși această slujire, episcopul era cel care manifesta unitatea Bisericii în chiar momentul constituirii ei, savârșirea Sf. Euharistii. Unitatea ce rezultă din această slujire a episcopului este confirmată de slujirea învățătoarească și de cea de conducător, pe care tot episcopul este însărcinat să le îndeplinească, ca cel dintâi chemat.

Toate cele spuse până aici, am ținut să le fac înțelese, tocmai a putea realiza, cu toții, ce înseamnă împlinirea slujirii arhieresti și la ce responsabilitate este chemat cel care primește darul arhieriei, responsabilitate pe care Preasfinția Sa Iustin Sigheteanul și-a asumat-o, dovedind în cei 20 de ani de slujire arhierescă că această chemare este una sublimă, dar care cere sacrificii, în primul rând din punct de vedere sacramental, dar și din punct de vedere administrativ – gospodăresc.

Căci ce ar putea însemna cele câteva mii de Sfinte Liturghii săvârșite, cele câteva mii de alte Taine și ierurgii săvârșite, efortul continuu de formare și perfecționare profesională, implicarea cu pricepere în derularea ctitoriilor eparhiale sau în coordonarea tuturor sectoarelor de activitate ale Eparhiei noastre.

Nimic altceva, decât confirmarea cuvintelor din momentul hirotoniei întru arhieru: „Vrednic este!”

20 de ani. Sub semnul luminii înțelepte...

Dr. Teodor Ardelean,
Membru de Onoare al Adunării Eparhiale

Ceasornicul vârstelor elevate ne arată cât și cum trece timpul ca măsură peste lucrurile bine cântărite ca trăire. Douăzeci de ani de episcopat ai Preasfinției Sale Dr. JUSTIN Sigheteanul sună pentru noi cei păstoriți prin vrednicia și jertfelnicia Sa ca o adiere de vânt bun și un balsam de mângâiere. Ce minunat este să fii trăitor în livada cea mereu roditoare și să poți să-ți astâmperi setea de Domnul și setea de sine chiar din izvorul bunătăților mântuitoare! Ce binecuvântare este să fii trăitor și mărturisitor alături de marile călăuze ale Ortodoxiei românești, păstori de cale și învățători de suflete, oameni providențiali pentru care, în marea noastră trecere prin viață, nu știm să mulțumim suficient Părintelui nostru cersc, Domnului și Mântuitorului nostru. Iisus Hristos, Marele Păstor!

Ce minunată întâmplare să fim contemporani și să ne putem bucura de exercițiul practic al povățuitorului și săditorului, al veghetorului și îndrumătorului unei eparhii istorice ce-și trăiește plenar, sub ochii noștri și prin comuniune reală, anvergura lucrării dumnezeiești pentru fiii maramureșenilor și sătmărenilor, la hotarul de nord al limbii și sufletului românesc, al credinței drept-mărturisitoare și tradițiilor sfânt păstrătoare!

Douăzeci de ani care pot fi măsuțați în maniere multiple. În edificări de mănăstiri și schituri, de biserici și altare, de amenajamente și monumente. În liturghii înălțătoare sau vizite pastorale clarificatoare. În predici însuflețitoare sau mângâieri purtătoare de vindecare autentică. În elemente concrete de ordonare și ordonanțare sau în stări discrete în care armonia săditoare este vizibilă, în care pulsația vibratoare este semnul triumfului luminii celei ziditoare. Se vor fi făcut și mulțime de statistici, se vor fi așezat să mărturisească un exercițiu de mandat exemplar, fel de fel de unități de măsurare la un moment de mare bilanț. Eu personal, ca un mai puțin vrednic evaluator al acestor mari și randamentale lucrări, socotesc simplu și mărturisesc sincer că trebuie să mulțumesc Bunului Dumnezeu, nu doar pentru darurile ce mi s-au dat mie, ci și pentru cele ce s-au făcut celor din jurul meu și din proximitățile mele esențiale.

Să poți fi alături, în multe și importante momente, de slujirea unui episcop tânăr, dar înțelept, să-l poți simți cu adevărat cât este de frământat și cât poate să fie de uriaș în momentele în care își împarte iubirea cu ceilalți ai Lui, este

un privilegiu! Să-ți poți tu, nevrednicul de răsplăți duhovnicești, bucura clipele, fie cu vocea plăcut binefăcătoare, fie cu sensul sintagmelor biblice sărguit clarificatoare, e un dar de viață și o formă de înnobilitare civic-religioasă! Să-l poți auzi pe Păstorul de lângă tine cum mustră fără să urnească sămânța de bine pe drumul spre rău, să înveți ce-i dojana arhierescă într-o societate care lucrează excesiv cu batjocura lumească și sancțiunea diavolească, e tot un fel de minunată fericire, izvorâtă dintr-o formulă concretă de însoțire a Episcopului cu cei pe care îi păstorește! Pentru toate acestea, sub semnul luminii înțelepte din expresia „non multa, sed multum”, am dorit să așez aici aceste câteva cuvinte în care am încercat să spun mai mult decât pot vorbele simple, cât îmi e de drag Episcopul meu Justin, cât sunt de bucuros că m-a binecuvântat în acești douăzeci de ani cu însoțirea Preasfinției Sale și cât de mult trebuie să-i fim recunoscători providenței că ni s-a „lăsat” un astfel de păstor, blând și înțelept la vârstele cele mai harnice și mai încărcate de rod.

**La mulți și binecuvântați ani!
Păstorie minunată!**

La 17 aprilie,
PS Iustin Sigheteanul,
Arhiepiscop-vicar
al Episcopiei
Maramureșului și
Sătmărulei, împlinește

20 de ani de arhierie, cu roade importante și binecuvântate

Preasfințitul Iustin Sigheteanul s-a născut la 23 iunie 1961, în Rozavlea, Maramureș, în casa bunilor credincioși Ștefan și Maria Hodea. În 1976 a cunoscut viața monahală de la Mănăstirea „Sf. Ana” Rohia, unde, după cursurile începute la Seminarul Teologic de la Craiova și definitive la Cluj-Napoca, a fost hirotonit diacon în 1983, iar în 1984 preot.

În 1985 a depus voturile monahale, primind numele Iustin, cu naș de călugărie pe Preasfințitul Justinian Chira, atunci Episcopul-vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului. În 1988, Arhiepiscopul Teofil al Clujului și PS Justinian Chira i-au încredințat conducerea provizorie a Mănăstirii „Sfânta Ana” Rohia, iar în ianuarie 1989 a fost numit stareț. În 1992 este licențiat al Facultății de Teologie „Andrei Șaguna” din Sibiu. În 1990 a fost distins protosinghel, iar în 1993 a fost ridicat la rangul de arhimandrit. Obștea Mănăstirii Rohia a crescut, iar câțiva viețuitori au fost trimiși la seminar, la facultate și chiar la doctorat în țară și în străinătate. Dintre aceștia, unii au devenit stareți la Bixad, Măriuș, Rohița, Scărișoara Nouă, Moisei.

În 1994, în 22 martie, la propunerea PS Justinian, Sinodul Permanent îl propune pe starețul arhimandrit Iustin Hodea Sfântului Sinod spre a fi ales Arhiepiscop-vicar pe seama Eparhiei Maramureșului și Sătmărulei. La Vecernia din ajunul zilei de 17 aprilie are loc slujba ipopsifierii săvârșită de ÎPS Bartolomeu Anania, PS Justinian al Maramureșului și Sătmărulei, PS Andrei al Alba Iuliei și PS Ioan al Oradiei. În Duminica a cincea a Marelui Post, 17 aprilie 1994, este hirotonit episcop la Rohia de un sobor de arhierie, în frunte cu mitropolitul Antonie al Ardealului, alături de PS Justinian, chiriarhul locului, ÎPS Bartolomeu al Clujului, PS Andrei al Alba Iuliei, PS Calinic al Argeșului, PS Ioan al Oradiei, PS Emilian Birdaș Arădeanul.

Ca Arhiepiscop-vicar, PS Iustin continuă și slujirea Mănăstirii Rohia ca stareț, ajutat de un egumen. În 1996, când vechea biserică împlinea 70 de ani de la sfințire, a pus bazele construirii unei

biserici noi, monumentale, aflată acum în faza finisajelor. S-a construit un colț maramureșean cu casă și biserică în grădina mănăstirii, s-a introdus gazul metan, s-a asfaltat drumul, s-a zidit o nouă casă monahală și o poartă de intrare la sat. Acum este în construcție un centru cultural-monahal ce poartă numele părintelui Nicolae Steinhardt, iar opera monahului este editată, prin grija PS Iustin.

Alături de ÎPS Justinian, a sfințit și resfințit multe biserici sau pietre de temelie, a hirotonit sute de preoți. Din 1999 a preluat lucrările la noua Catedrală episcopală, iar în 2003 s-a dat în folosință biserică de la primul nivel. A făcut pelerinaje la locurile sfinte, a condus delegații și a vizitat comunități ale ortodocșilor români din străinătate.

Nu putem să nu amintim vizitele pastorale și slujirile în comunitățile românești din dreapta Tisei (în Ucraina). Are o activitate publicistică bogată și este doctor în teologie.

Dumnezeu creștinilor nu cere jertfă și răstignire doar de la noi, ci El însuși se jertfește și se răstignește pentru lume. Iubirea lui Dumnezeu față de lume este o iubire răstignită, care salvează pe cei ce îi iubesc, prin propria Sa jertfă biruitoare.

Din învățăturile Prea Sfințitului Justin

În general, familiile creștine își cresc copiii cu frica lui Dumnezeu, însemnându-i cu semnul Sfintei Cruci încă din leagăn, de când sunt mici, ca să se depărteze toată lucrarea văzuților și nevăzuților vrăjmași, să aibă în viața lor râvnă și jertfelnicie, să poarte Crucea lui Hristos și crucea de creștin (de tânăr, de familist, de tată creștin, de mamă creștină) până la bătrânețe, întrucât la Botez se cântă: „Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat”, iar noi toată viața trăim după chipul lui Hristos. Luăm Crucea lui Hristos asupra noastră, dar primim în dar Învierea și viața veșnică și certitudinea că nu vom pieri ca necuvântătoarele, ajungând în pământ fără a mai ști cineva de noi.

Pentru a încerca să pătrundem cu mintea noastră în „Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută...” se cuvine să facem un scurt recurs la istoria biblică. Dumnezeu l-a zidit pe om după chipul Său. În această stare primordială, omul era în legătură permanentă cu ziditorul Său, având posibilitatea să devină nemuritor prin spiritualizarea materiei, a trupului. Adam vorbea nemijlocit cu Dumnezeu. Căderea în păcatul neascultării, alipirea de cele materiale, de darurile lui Dumnezeu și nu de Dăruitor a destabilizat armonia conviețuirii sufletului cu trupul, iar omul a conștientizat dintr-o dată corporabilitatea lui. „Au văzut că sunt goi”, iar când au auzit glasul lui Dumnezeu, în liniștea serii, s-au ascuns. Dumnezeu a strigat: Adame unde ești? Răspuns-a acesta: „am auzit glasul Tău în rai și m-am temut, căci sunt gol și m-am ascuns” Și i-a zis Dumnezeu: „Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci?...” (Fac. 3. 7,8,9,10,11) Și de aici toată drama legată de căderea într-o corporabilitate care nu mai avea armonia și perfecțiunea inițială: suferința, boala și moartea fizică au fost urmări ale căderii. Efortul unei munci

istovitoare pentru asigurarea existenței fizice, biologice. „În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea ta, până te vei întoarce în pământul din care ești luat; Căci pământ ești și în pământ te vei întoarce.” (Fac. 3. 19). Alungat din rai, omul a început o experiență nouă dramatică; lipsa prezenței protectoare, a lui Dumnezeu în viața lui. Atunci a început să-și ridice ochii spre cer, să se roage și să aducă jertfe materiale lui Dumnezeu. Pe tot parcursul Vechiului Testament vedem această încercare de împăcare a omului cu Dumnezeu prin oferirea de ofrande din rodul muncii sale. Omul împărțea cu Dumnezeu darurile, nu le păstra în mod egoist pentru sine. Dar nu era de ajuns. Prin gura Proorocului David, Dumnezeu îl învață pe om ce fel de jertfe dorește: „Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inimă înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi” (Psalmul 50, 18). La această stare ajunge omul la plinirea vremii! Nu este suficientă jertfa dobitoacelor, sângele lor și roadele câmpului, ci lui Dumnezeu se cuvine să-i aducem propria noastră jertfă, pentru a primi în schimb harul Său. Primul om care își jertfește viața pentru a sluji planului dumnezeiesc este Sfântul Ioan Botezătorul care se umple de Duh

Maramureșul a fost și rămâne un tărâm al credinței, pentru că o istorie marcată de două mii de ani de credință dreptmăritoare, nu poate fi înlocuită de curentele seculare ale modernității, nici de tendințele modei, nici de împrumuturile fără formă și conținut. Maramureșenii nu și-au pierdut credința în ultimile decenii, dimpotrivă, au cultivat-o și au sporit-o. Refacerea vechilor vetre monahale și întemeierea altora noi, zidirea multor biserici și mai ales întinerirea clerului bisericesc și înmulțirea numărului de preoți în raport cu nevoile duhovnicești, au dus la intensificarea credinței. Sigur că în această privință rolul Episcopiei Ortodoxe, reactivată după 1990 a fost determinant.

încă din pântecul maicii sale, renunță la tot ce este ucigător de suflet și trăiește starea pură de răstignire permanentă a instinctelor și pornirilor trupesti. Reduce la minimum hrana și îmbrăcămintea și trăiește departe de lumea căzută, în pustie, mai aproape de Dumnezeu pentru a desluși care este voia Lui cu oamenii. În cele din urmă anunță venirea iminentă a Împărăției lui Dumnezeu, prin predica la râul Iordan și botezul cu apă, spre iertarea păcatelor. În Maica Domnului, (însă), umanitea a atins treapta supremă. Ea a fost ofranda umanității, iar jertfa ei curată, rugăciunea și smerenia adevărată au ajuns la Dumnezeu. Ea nu mai petrece în libertatea unei lumi căzute, ci sub protecția Legii Sfinte și a proorocilor dumnezeiești. Ea nu rămâne în casa părinților, ci aceștia o duc în templul lui Dumnezeu pentru a o feri de tot ce-i rău. Aceasta, Fecioara Maria, nu mai cade în greșeala Evei, să vorbească cu primul venit, cum a făcut Eva în rai și a greșit. Fecioara Maria traversează o stare de răstignire permanentă înainte de răstignirea Fiului Său. Trăiește în post și rugăciune, iar hrana o primește de la inger în Sfânta Sfințelor. Aici diavolul nu s-a putut apropia de ea

și oricum Fecioara stătea de vorbă doar cu Dumnezeu în rugăciune, respingând și blocând în acest fel lucrarea celui rău. În această școală, Sfânta Fecioară Maria se pregătește pentru cea mai înaltă misiune, să devină vas ales, biserică sfințită și rai cuvântător pentru Întruparea Fiului lui Dumnezeu. Ea devine transparentă harului lui Dumnezeu, care o învăluie, o inundă și se umple întregă de har.

Perioada dificilă pe care o traversează economia mondială, numită „criză economică” nu are nimic comun cu viața spirituală. Aș spune că, dimpotrivă, omul când are necazuri, când este bolnav, când are lipsuri, se roagă mai mult și se apropie mai mult de Dumnezeu. Deci din punct de vedere duhovnicesc, o criză economică poate fi convertită pozitiv. De aceea, construirea noilor biserici nu este afectată foarte mult, poate puțin încetinită. Dar dacă în perioada comunismului și a condițiilor sociale precare de atunci, s-au construit multe biserici, în Maramureș, situația actuală nu poate fi comparată cu cea de atunci. Episcopia Ortodoxă Română a Maramureșului și Sătmărilor care patronează și sprijină evoluția lucrărilor administrative, privește cu încredere la ceea ce a mai rămas de construit.

Întotdeauna omul a fost fascinat de senzațional, de miracole, de minuni și semne, iar acum mai mult parcă decât oricând. Numai că omul modern nu mai are răbdare, nici liniște să descifreze minunile din creația lui Dumnezeu, minunile din viața Lui și a semenilor. Și-a pierdut calitatea microscopică de a descoperi în lucruri aparent mărunte, minuni mari. El are tendințe telescopice, vede numai la distanță și destul de vag. Omul nu se mai interiorizează, nu se cercetează, nu se cunoaște pe sine, deși cunoaște totul despre ceilalți și despre lumea întreagă. Pe fondul acestor manifestări panteiste, apar tot felul de clarvăzători, de făcători de minuni, de precizători și rătăciți, pe măsura ignoranței celor care-i caută și cred în ei. Oamenilor lui Dumnezeu și minunilor adevărate nu trebuie să li se facă publicitate comercială, Dumnezeu descoperă ceea ce este de folos pentru mântuire. Vedeți, la noi nu apar prea multe întâmplări cu icoane ale Maicii Domnului care plâng, și eu am spus de mai multe ori credincioșilor care mă ascultă, încercând să le explic fenomenul. Când în fața icoanei Maicii Domnului, mama se roagă pentru familia ei, pentru copii ei vărsând lacrimi multe, nu mai este nevoie să plânga Maica Domnului din icoană. Minunea s-a petrecut în inima mamei, iar rugăciunea cu siguranță a ajuns la destinație.

Una dintre marile încercări pentru creștinii secolului XXI este agresiunea informatică și mediatică cu care sunt bombardată și pe care puțini știu să o abordeze selectiv și folositor, constructiv și ziditor. Globalizarea în sine este un lucru bun, având în vedere că prin calculator poți să obții informații de orice fel: să citești cărțile pe care nu le ai, să vizitezi virtual marile biblioteci, marile muzee cu operele lor de artă și cele mai valoroase biserici și catedrale ale umanității. Prin televizor, poți să vezi

într-un timp foarte scurt ce se petrece pe Terra și chiar în Univers. Când însă aceste informații vin în cascadă și nu sunt selectate ele nu zidesc, ci strică. Altă ispită mare a omului de astăzi este dorința de îmbogățire cu orice chip, în timp scurt și de cele mai multe ori pe căi necinstite. Acest lucru nu este plăcut lui Dumnezeu și nu este nici legal și nici moral. Bogăția în sine și bunăstarea nu sunt condamnabile, ci doar felul în care au fost obținute și în care sunt gestionate, cu Dumnezeu și cu săracii

lui, sau departe de Dumnezeu, în cercul restrâns și egoist al prietenilor, ca și bogatul nemilostiv din Evanghelia. Slăbirea credinței și împuținarea dragostei și înțelegerii între oameni, între religii, între neamuri și popoare, este un lucru îngrijorător și periculos. Slăbirea stabilității familiei, depășirea numărului divorțurilor față de cel al căsătoriilor, precum și prăbușirea dramatică a natalității din cauza înmulțirii numărului de avorturi, sunt semnale îngrijorătoare de alarmă

pentru neamul nostru și pentru întreaga Europă. Ispitele tinerilor sunt mai diversificate, mai rafinate și sofisticate, având în vedere că ei sunt la o vârstă când se conturează vocațiile și se clarifică obținurile. Ceea ce astăzi li se oferă pe toate căile și pe toate canalele îi pune la grea încercare și dacă nu au părinți buni și responsabili pe care să-i asculte, sau și mai grav, nu au de cine să asculte, tineri care ar putea să strălucească în viață și societate, să se realizeze și să fie fericiți, s-ar putea

pierde într-o societate care nu se mai conduce după reguli și principii ci a devenit întreagă ca o „junglă”. Ori noi avem un tineret inteligent și cuminte, este ca o frumoasă grădină pe care însă trebuie să știm să o cultivăm. Plecând de la părinți, continuând cu dascălii de școală și întregind cu părinții duhovnicești, care sunt preoții. Tineretul nostru este aplecat mult spre credință. La Catedrala noastră Episcopală, atunci când slujesc, sunt atent la categoriile de vârstă care o frecventează. Din cei 2000- 2500

credincioși prezenți, 25% sunt tineri și tinere, școlari și liceeni, ceea ce mă bucură enorm de mult, să nu mai vorbesc de cei peste 100 de copii pe care-i avem acolo lângă altar, foarte aproape de slujitorii lui Dumnezeu. Ispitele pot fi depășite de către omul credincios și dacă rațiunea cu care ne-a înzestrat Dumnezeu este luminată de har și se transformă în înțelepciune, care ne ajută apoi să avem discernământ corect și dreaptă socoteală, cum spun Sfinții Părinți în orice situație.

Mesajul Preafericitului Părinte DANIEL,
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române,
la aniversarea a 20 de ani de la hirotonia
întru arhieru a Preasfințitului Părinte Iustin Sigheteanul,
Arhieru Vicar al Episcopiei Ortodoxe Române a Maramureșului și Sătmarului

Două decenii de zel misionar și multă osteneală

Preasfinția Voastră,

Hristos-Domnul, Care a mărturisit despre Sine: „*Eu sunt lumina lumii*” (Ioan 8, 12), a spus și ucenicilor Săi chemați la misiune: „*Voi sunteți lumina lumii*” (Matei 5, 14) și i-a îndemnat, zicând: „*Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât, văzând faptele voastre cele bune, să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri*” (Matei 5, 16).

Cuvintele Mântuitorului Iisus Hristos ne arată că faptele bune din viața unui om preamăresc pe Dumnezeu înaintea oamenilor, iar omul credincios, care lucrează faptele bune, se aseamănă cu lumina, care arde și luminează în jurul său, făcând părtași bunătății sale și pe semenii săi.

Următor cuvintelor Mântuitorului Iisus Hristos, Preasfințite Părinte Iustin, aniversați acum împlinirea a 20 de ani de la hirotonia întru arhieru, după ce v-ați străduit în această perioadă să puneți în

lumină *taina rodirii spirituale a darurilor primite la hirotonie*, prin lucrarea „*cu timp și fără timp*” în misiunea Bisericii.

Întrucât *rodirea spirituală este maturizare și împlinire*, ea presupune o receptare atentă a darurilor lui Dumnezeu și o cultivare constantă a lor, astfel încât Dăruitorul și comuniunea cu El devin transparente în roadele arătate ca lucrări concrete, folositoare pentru zidirea și bucuria comunității eclesiale.

În comuniune de rugăciune la această sărbătoare binecuvântată, aducem mulțumire lui Dumnezeu pentru darurile revărsate asupra Preasfinției Voastre, pe care le-ați cultivat prin rugăciune și osteneală, înțelepciune și stăruință, având totdeauna sprijinul părintesc al Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Justinian, al Episcopiei Maramureșului și Sătmarului, și fiind ajutat de colaboratorii de la Centrul eparhial, de cler și mănăstiri, de autorități și binefăcători în lucrarea împlinită spre binele Bisericii și al societății.

Preasfinția Voastră, ne rugăm Mântuitorului Iisus Hristos, „*Păstorul Cel Bun*” (Ioan 10, 11) și „*Arhieruul mărturisirii noastre*” (Evrei 3, 1) să Vă dăruiască în continuare aceeași râvnă plină de evlavie pentru Sfânta Taină a arhieriei și mult ajutor în slujirea Bisericii și a poporului dreptcredincios din părțile Maramureșului și Sătmarului.

Harul Duhului Sfânt să se reverse totdeauna cu îmbelșugare asupra Preasfinției Voastre, ca ajutor în lucrarea pastorală pe care o desfășurați cu mult zel misionar și cu multă osteneală, armonizând tinerețea cu înțelepciunea și cuvântul frumos cu fapta bună!

*Întru mulți și fericiți ani,
Preasfinția Voastră!*

Cu părintească binecuvântare și
frățească dragoste în Hristos,
† DANIEL
Patriarhul Bisericii Ortodoxe
Române